

2IVYT AYZ

ZIA TYVIS

NAȘTEREA SPERANȚEI

Capitolul 1

„Ceva din mine mă îndeamnă să mă feresc de el. Dar cum pot să mă feresc, din moment ce-l întâlnesc peste tot? Biroul lui este vizavi de al meu. De câte ori ridic privirea, îl văd. Zâmbește natural, degajat. Stă relaxat și vorbește cu entuziasm.”

Fata privea cum interacționau colegii la un *brainstorming* despre un nou proiect de arhitectură urbană. Însă cel mai mult îl privea pe el. Iar el știa că este urmărit. Inima lui jubila. Știa că va reuși s-o facă să-și amintească tot ceea ce-a uitat. Suflul nu uită, doar mintea uită. Dar suflul își amintește și transmite și creierului ceea ce-și amintește.

„Am știut din prima clipă în care am văzut-o că este ea. Și ea a știut, doar că n-a înțeles. Dar va înțelege. Sper doar să mă creadă.”

Cu o săptămână în urmă.

Pupilele lui s-au dilatat în semn de uimire, recunoscând-o. Fata a ridicat ochii din pământ cu câteva fracțiuni de secundă înainte ca ei să se intersecteze. Era atât de tânără, părea abia ieșită din adolescență. Apoi privirile lor s-au atras hipnotic. Ochii verzi, oglinziți în ochii căprui-arămii. Punctul zero al unei frecvențe. Sincronizarea bățăilor a două inimi. Vibrație. Fata a trecut pe lângă el, l-a recunoscut și i-a zâmbit. Tocmai lui, cu cel mai deschis și pur zâmbet.

Cu siguranță că nu-și mai amintea nimic. Nu așa cum își aducea el aminte. Legătura dintre cei doi începu să vibreze. Acea vibrație era drogul lui. De asta ajunsese pe Pământ. Îi fusese dor de sentimentul unic pe care-l putea trăi doar atunci când se afla printre purtătorii de suflete, la fel de vechi precum lumea, dar în mod special când era în apropierea ei. Fata l-a salutat. Ochi mari, calzi, prietenoși. Părșaten, buclat, până la umeri. Ea trebuia să fie. Era singura care-i oferea senzația aceea unică. A tresărit ușor când l-a atins în trecere, la ieșirea din bancă. Iar el a rămas pe loc, pregătindu-și strategia.

Seara, Miruna a ajuns acasă înaintea lui Victor, prietenul ei. Apartamentul căruia îi spunea acasă nu era al lor, ci doar închiriat. Toată ziua se gândise la bărbatul de la bancă. Fusese acaparată de prezența lui. Știa că-l mai întâlnise și încerca să-și aducă aminte unde. Era sigură că-l cunoștea. Ochii lui îi spuneau asta, păreau s-o recunoască. I-a zâmbit, iar el i-a spus ceva în șoaptă, răspunzându-i la zâmbet și făcând în obraji două gropițe. Mintea ei se învârttea în jurul aceleiași întrebări: Unde-l mai întâlnește? Ceva nu o lăsa să-și amintească mai multe.

Pregăti cina. Paste, preferatele lui Victor, care întârzia din nou. Se simțea ciudat că-i zâmbise unui necunoscut, având în vedere că ea nu mai zâmbea cu adevărat de câteva luni bune. Găsise la un moment dat un articol într-o revistă, care spunea că poți să-ți înșeli partenerul fără să-ți dorești asta, doar prin simplul fapt că te gândești la altcineva. Era una dintre acele reviste religioase gratuite, care

sfătuiau, chipurile, oamenii cum să ajungă pe calea cea dreaptă, pe drumul cel bun, către adevărata moralitate. Dar ideea i-a rămas în minte, așteptând momentul potrivit să iasă la suprafață. Acum era acel moment, în care se gândea pentru prima oară la altcineva de când era cu Victor. Chiar îl înșela? Nu reușea să găsească argumente nici pro, nici contra.

De cele mai multe ori, pregătea cina în liniște. Avea puține momente personale, în care putea să facă ce-i plăcea, să gândească și să se încarce cu energie, energie pe care oricum o pierdea seara, când stătea lângă Victor. Dar acum era diferit, simțea nevoia să asculte muzică. Să danseze, să se lase în voia unor melodii ritmate. Porni radioul pe care-l avea în bucătărie pe post de suport de praf și din difuzorul lui auzi unul dintre cântecele ei preferate. Gândurile îi zburară automat la străinul din bancă. „De unde-l cunosc?” se întrebă pentru a mia oară.

Pe măsură ce melodia rula, inima îi bătea tot mai puternic. „Ceva e pe cale să se întâmple”, gândi fata. De câte ori destinul ei fusese pe cale să se schimbe, de-atâtea ori simțise acel semn ciudat, prevestitor. „Sper că de data asta să fie de bine. M-am săturat de suferință, de lacrimi, de orice sentiment negativ. Știu că evoluția presupune suferință. Știu că doare atunci când crești, dar vreau o perioadă în care să stagnez. Vreau multe lucruri. Există și posibilitatea ca această idee de evoluție să fie doar în mintea mea. Multă lume se uită ciudat la mine când încep să vorbesc despre importanța dezvoltării noastre interioare, despre transformare și spiritualitate. De parcă aceste lucruri n-ar exista. Și partea cea mai

rea este că undeva, în adâncul sufletului, știu că există, chiar dacă n-am niciun argument logic. Oare nu suntem suflete care au venit pe Pământ pentru a învăța și pentru a trece pe trepte superioare?”

— Iar visezi? se auzi din spatele ei vocea lui Victor.

Miruna scăpă bolul în care pregătise sosul pentru paste. Bolul se sparse, iar sosul se împrăștiase în toată bucătăria. Fusese atât de concentrată asupra subiectului, încât nici nu auzise ușa de la intrare.

— Chiar de nimic nu ești în stare? Serios? Doar faci niște paste, nu cine știe ce sofisticării. Ce s-a întâmplat cu mâinile tale? S-au transformat în plastilină de-a lungul zilei?

— Bine ai venit acasă, dragul meu! Scuze... Eram concentrată și nu te-am auzit, m-am speriat. Pur și simplu, voiam ca de această dată „desăvârșit” să fie cel mai slab atribut al sosului meu. Din păcate, acum nici măcar slab nu mai poate fi, pentru că nu mai există...

Victor se apropie de Miruna și-o sărută scurt pe buze.

— Stai liniștită, eu am mâncat în oraș. Poți să faci ceva doar pentru tine. Dă-mi telefonul.

Știind ce urmează, ascultătoare, Miruna îi dădu telefonul. Apoi Victor se duse să se pregătească pentru somn. A doua zi pleca în delegație. Urmau câteva zile de liniște. De miercuri dimineată și până duminică seară, rămânea singură și putea să dispună cum voia de timpul ei. Nu înțelegea ce se întâmplase în relația lor în ultima perioadă, dar începea să se simtă mai calmă atunci când el nu era prin preajmă. Pusese totul pe seama multelor ore de

muncă. Dar atunci când el venea acasă, nu mai era ea însăși. Primea constant critici. Nu mai făcea bine cine-știe-ce lucru mărunț, luase o decizie proastă când alesese nu-știu-ce ustensilă de bucătărie și așa mai departe. Teama că Victor avea să fie din nou nemulțumit orice-ar face, i se insinua în suflet. Se simțea inferioară și nu reușea să-l înțeleagă de ce se purta așa. Își dorea să facă lucrurile așa cum aștepta el. Undeva, în adâncul sufletului, își dorea o relație în care să-i fie dor, nu una în care-i era dor să rămână singură. Când erau împreună, parcă i se puneau un vâl peste ochi și peste minte. Se simțea atașată de el, dar în același timp își dorea mai mult decât atât. Era mulțumită, dar acel sentiment dispărea o dată cu plecarea lui Victor. Când nu era lângă el și când nu lucra, avea timp să-și analizeze gândurile. Și chiar reușea să-și imagineze că poate avea curajul de a lupta pentru ceea ce-și dorea, pentru iubire în mod special. Își dorea acea poveste de dragoste pe care n-o trăise până atunci. De când erau împreună, încercase toate sfaturile pe care le găsisese în diferite articole, pe diferitele bloguri care tratau subiectul ce-o frământa și care o îndemneau să-și trăiască iubirea din relația existentă. Așa recomandau psihologii și maestrul spirituali. Dar după fiecare încercare, se simțea tot mai secătuită de energie. Se întreba dacă mai simțea cu adevărat ceva pentru Victor, dar nu reușea să găsească un răspuns. Există unul, însă cel mai probabil nu era încă pregătită să-l afle. Mintea conștientă îi zicea că toate problemele sunt în imaginația ei, că de fapt, acestea nu există. De cele mai multe ori, mintea descoperă sau acceptă mult mai târziu ceea ce inima știe deja.

În prezent.

Tânărul cu ochii verzi și gropițe, căruia-i zâmbise cu o săptămână în urmă, era noul arhitect al firmei unde lucra ca designer de interior. Se numea Darin și avea douăzeci și șase de ani, deci cu doi ani mai mare decât ea. De când făcuseră cunoștință oficial, cu două zile în urmă, abia dacă schimbaseră câteva cuvinte. Se simțea vinovată c-ar fi putut să-i transmită un mesaj greșit prin zâmbetul ei. Darin se angajase aici pentru că, spunea el, auzise multe despre firmă. Într-adevăr, era printre cele mai căutate de pe piață în acel moment, dar ceva îi spunea Mirunei că asta nu era toată povestea, indiferent de cât de mult își doresc bărbații, în general, să fie recunoscuți pentru munca lor. Miruna îl observa pe furis de la biroul ei, pe lângă monitor. Încerca să găsească mici trucuri care s-o deranjeze și, prin acestea, s-o facă să-i fie indiferent sau s-o convingă să-l privească doar ca pe un coleg. Și-a întors privirea spre laptop, dar se uita în gol, pentru că mintea ei nu era acolo. Căuta o soluție și încerca să-și înăbușe curiozitatea. Darin i-a observat încruntarea și s-a apropiat:

— Ce părere ai de o cafea?

— Mai am de lucru, așa că voi amâna pauza. Mulțumesc de invitație.

Zâmbetul ei își dorise să fie cât mai indiferent. În interior, regreta deja că nu acceptase invitația. Se reîntoarce la birou, prefăcându-se ocupată. De fapt, n-avea nimic de făcut. Proiectul curent era finalizat. Acum, dacă tot jucase teatru, trebuia să-și găsească și ceva de lucru.

— Totuși, o ceașcă de cafea proaspătă te-ar ajuta să te concentrezi mai bine. Ce spui? Energie consumată, cafea proaspătă, forțe noi...

Privirea întrebătoare a fetei și crisparea care se vedea pe fața ei l-au făcut pe Darian să continue, mai încet de data aceasta și mai aproape de ea:

— Știu că ai terminat proiectul. Mi-a arătat șeful. Ai făcut o treabă foarte bună. De ce îți e mai simplu să dai o minciună în schimbul unei invitații la cafea? Știu că-ți place cafeaua. Poate nu mă placi pe mine?

Fata îl repezi:

— Dacă mergem la o cafea, încetezi cu presupunerile?

— Bineînțeles, zâmbi el, câștigând bătaia.

Pe drumul până la restaurantul de la colțul străzii, Miruna grăbi pasul. Tensiunea pe care o simțea era insuportabilă. El mergea relaxat și încrezător. „Doamne, încep să-l urăsc! Cum poate fi atât de șarmant și în același timp atât de detașat?”

— Tu chiar nu mă placi? Întrebă Darin.

— Nu mă pronunț niciodată în privința cuiva. Nu în primele zile. Și nu etichetez niciodată pe cineva înainte să aflu mai multe despre el. Iar eticheta e, de obicei: „Poate să-mi devină prieten” sau „Nu poate să-mi devină prieten”. Pe lângă asta, sunt timidă. Trebuie să cunosc mai bine interlocutorul până să încep să-i vorbesc. Fac glume foarte proaste și cine nu mă cunoaște le ia în serios. Crede-mă, asta m-a ajutat foarte mult să-mi câștig statutul de ciudată.

Simți nevoia să-l privească în ochi, ceea ce și făcu. Dar nu se așteptă la urmare. Bărbatul din fața

ei, cu trăsături fine, dar masculine, îi zâmbi cald și ea, total acaparată, uită să-și mai mute privirea. La fel ca-n ziua aceea, în bancă. El stătea la rând, la ghișeu, ea se grăbea spre ieșire. Și atunci, ca și-acum, inima i-a tresărit și apoi parcă și-a oprit bătăile pentru câteva clipe. Apoi, ca după o resuscitare, a început să-i bată cu putere.

— Totuși, mi-ai oferit un zâmbet electrizant acum o săptămână, când încă nu mă cunoșteai.

Privirea lui intensă cerea un răspuns și Miruna se străduia să iasă din hipnoza momentului.

— Speram să fi uitat, răspunse ea fâstâcită. Am avut impresia că te cunosc de undeva. Și pentru că firmele de la noi, din clădire, au zeci de angajați, adică peste câteva sute de oameni cu care mă întâlnesc aproape zilnic, îți dai seama... Unii colegi mi-au reproșat că m-au salutat și eu nu i-am băgat în seamă. Așa că...

Roși, pe măsură ce explica. Știa că nu-i adevărat. Iar ceva din comportamentul lui Darin îi transmitea că și el știa asta.

— Mi s-a întâmplat și mie. Vreau să spun că și tu mi-ai părut cunoscută.

Era ușor dezamăgit că ea nu-și aducea aminte mai multe. Dar nu trebuia să-și piardă speranța. Avea s-o ajute să-și amintească. În timp. Încetul cu încetul. Acum voia doar să afle mai multe despre ea.

— Probabil că și eu m-aș fi uitat ciudat la tine dacă nu mi-ai fi părut cunoscută. Ai un zâmbet frumos și mi-ar face plăcere să-l văd mai des!

Miruna primi complimentul cu neîncredere. Se întrebă când o complimentase ultima oară Victor.

Nu reușea să-și aducă aminte nici măcar un singur moment. Dar nu voia să se întristeze din cauza asta.

Ajunși la restaurant, s-au așezat la o masă și-au comandat cafelele. Fata privea pe fereastră oamenii. Unii se grăbeau, alții treceau alene, uneori visători. Soarele călduț de primăvară, de la sfârșitul lui mai, se ascunsese de ceva timp, iar norii acopereau cerul.

— Îți place ploaia? o întrebă Darin.

— Da. Ploaia în zilele reci de primăvară, ploaia în zilele fierbinți de vară. Ploaia este un simbol, ea reprezintă viața. Dar nu ploaia este neapărat cea care-mi place. Mai curând, schimbările care au loc atunci când plouă. Schimbări ce se produc mult mai repede decât le putem vedea, dar le putem simți. Norii care se adună deasupra orașului. Tensiunea din aer. Tumultul interior și agitația păsărilor ce zboară. Uneori, simți adierea blândă a vântului, alteori vijelia care te ia pe sus. Știi că urmează să înceapă ploaia și devii nerăbdător. Eu o aștept cu înfrigurare. Primele picături de apă care ajung pe asfaltul închis, cu miros specific, apoi aerul curat, purificat...

Darin o privea fascinat și se bucura de fericirea Mirunei, atunci când vorbea despre toate acele schimbări subtile pe care puțini oameni le percep cu adevărat.

— Și eu, care mă gândeam că ești o ființă solară... De când te-am văzut prima oară, m-am gândit că soarele este cel care te reprezintă!

Miruna îl privi pe furiș, să vadă dacă vorbește serios. Privirea neîncrezătoare îl făcu să-i aducă argumente suplimentare:

— Pentru că strălucești atunci când zâmbești!
Fata hotărî să-i accepte complimentul.

— Ador soarele, zâmbi meditativ.

Inima îi bătea cu putere. Ceea ce tocmai îi spusese îi alimenta nevoia de recunoaștere a trăirilor ei, de care până în acel moment nu știuse că avea nevoie. Când era mică, îi plăcea să-și imagineze că răspândește raze de lumină asupra celor din jur și că oamenii devin mai buni. Dar n-avea timp să pătrundă pe tărâmul amintirilor.

— Și mie-mi place soarele... Datorită lui, mă pot bucura de umbră.

Fata îl privi în ochi. Nu mai putea gândi. Ar fi vrut să-nțeleagă din acea privire mult mai mult. Ar fi vrut să înțeleagă totul. Ar fi vrut să uite totul. Ar fi vrut să aibă totul. Iar el nu-și dorea nimic mai mult decât ca ea să înțeleagă și să-și amintească.

Chelnerul le-a adus cafelele, pe care cei doi le-au băut în liniște. Privirile li se întâlneau când și când. Miruna se mira cum de avusese curajul să accepte invitația, însă nu-i părea deloc rău. Se cunoștea foarte bine. Dacă-i descoperea temperamentul, scăpa mai repede de obsesia pentru gropițele lui. Pentru că nimeni nu este perfect. Iar el părea perfect. Arăta bine, se îmbrăca discret, dar cu stil, avea manichiura îngrijită, era politicos cu cei din jur. Zâmbea. Era amuzant. Sărea în ajutorul colegilor la nevoie. Încerca să-și imagineze că sub toată această politețe există de fapt un tiran, un om fără scrupule, un prefăcut, oricare dintre trăsăturile pe care le ura ea la bărbați. În același timp, apăru

și o licărire de speranță că s-ar fi putea să existe și oameni autentici, cărora să nu le fie frică să arate că sunt buni, calzi sau timizi. Toată această perfecțiune aparentă îi stârnise deja curiozitatea.

S-au întors la firmă, el degajat și încrezător, cum era de obicei, iar ea cu foarte multe îndoieli și întrebări.

„Concentrează-te!” îi spuse vocea din capul ei. „Gândește-te la Victor, prietenul tău! Acum! Amintește-ți ochii lui verzi, nu ceilalți ochi verzi. Gândește-te la momentele când te simțai protejată în brațele lui și când te săruta...”

Se chinui conștient, pentru câteva minute, să-l aducă în prim plan, din amintiri, pe Victor, iubitul ei oficial. „Cred că sentimentele mele au luat-o razna. Sau poate gândurile mele au făcut-o. Sau eu, cu tot cu minte, suflet și trup, am intrat într-o zonă întunecoasă și vâscoasă, care mă face să simt și să mă simt de parc-aș fi străină de mine. Nu mă recunosc. Dar dacă, de fapt, nu mă cunosc?”

Era după-amiază și se săturase de căutat noi proiecte pe internet. Înainte să-și dea seama, ochii ei s-au oprit din nou asupra lui Darin. Se mai surprinsese de câteva ori în ultimele două zile, ca apoi să privească rușinată prin încăpere, să vadă dac-a observat-o cineva. Scăpase și de această dată. Colegii ei erau concentrați la monitoarele lor. Singura problemă era că nu-și dădea seama cât timp îl privea pe Darin.

Miruna știa cumva că există mai mult în ochii